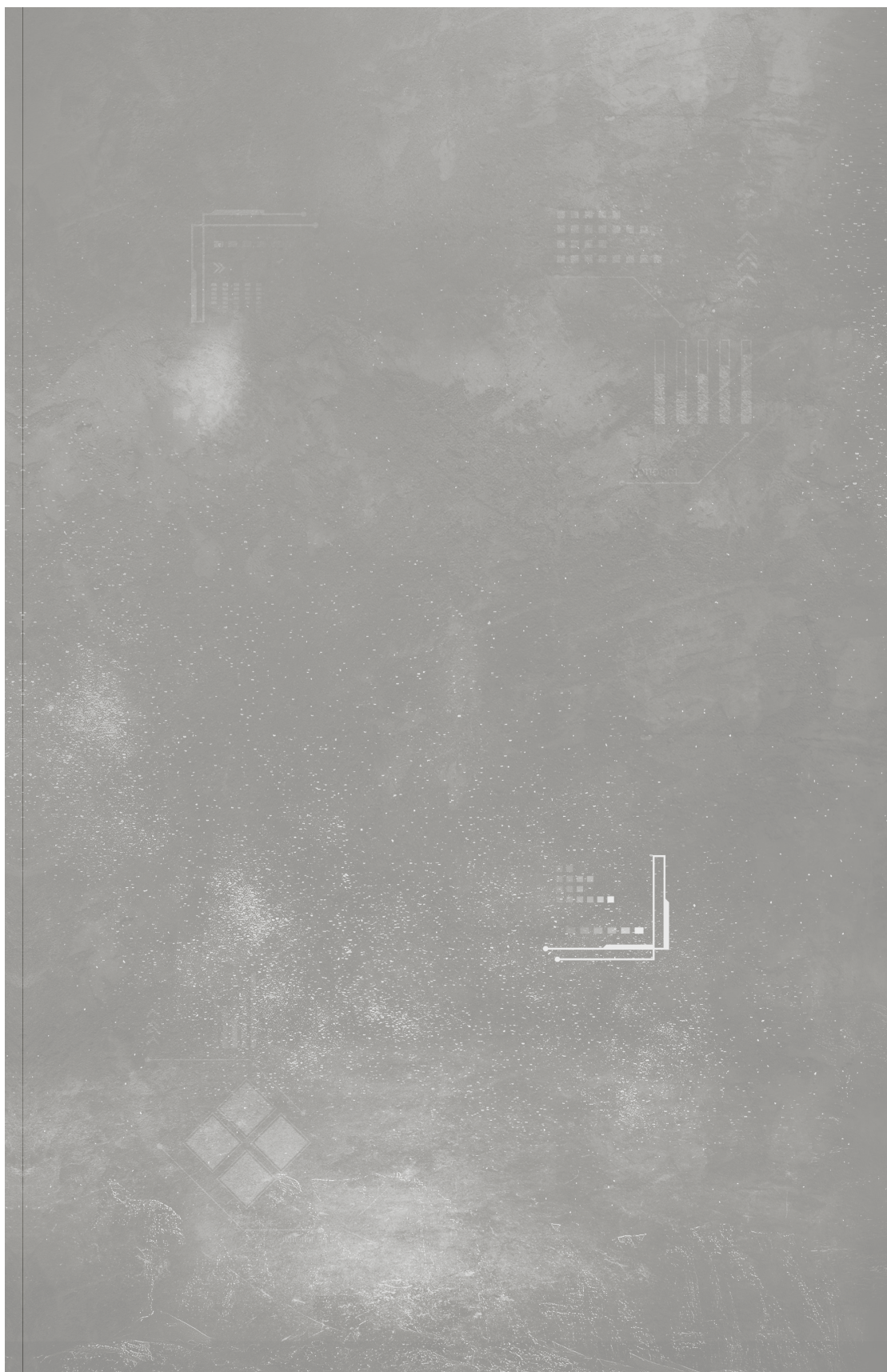

Stjerner lever ikke evigt

K. L. Berger

© 2023

Forlag: Hi Reader, Danmark, www.hireader.dk

Omslag og layout: BRETH DESIGN v. Mette Breth

Grafisk opsætning: Rikke Ella Andrup

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave, 1. oplag 2023

ISBN 978-87-94320-11-5

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden
tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med
kildeangivelse i anmeldelser.

K. L. BERGER

STJERNER LEVER IKKE EVIGT

STJERNETAGEN B O G 2

HI READER

*It cannot be seen, cannot be felt,
Cannot be heard, cannot be smelt.
It lies behind stars and under hills,
And empty holes it fills.
It comes out first and follows after,
Ends life, kills laughter.*

(J.R.R. Tolkien)

KAPITEL 1

The world breaks everyone and afterward many are strong at the broken places. But those that will not break it kills. It kills the very good and the very gentle and the very brave impartially. If you are none of these you can be sure it will kill you too but there will be no special hurry.

(J. C. Ernest Hemingway)

Er I virkelig værd at redde?
Ordene ekkoer gennem mig. Flygtige pletter danser for mine øjne, blander sig med alt det hvide. Mine sprukne læber skilles, og en snert af kølig luft stryger mod ganen, men ikke en lyd kommer ud.

Bag mig glider døren i med en næsten lydløs susen. Tilbage i Planetens ydercirkel er alt sterilt, ordentligt og *perfekt*. Efter en uge i Overhøringen, er forskellen markant, og jeg føler mig malplaceret i mit beskidte tøj med sår og rifter, der nærmest håner de hvide omgivelser, truer med at bløde ud over al renheden.

Et par røde øjne med sorte pupiller møder mine på tværs af rummet.

"Velkommen tilbage. Vær venlig at tage tøjet af," siger Stjernen, og jeg har det, som om jeg står midt i Planetens største deja-vu. Den hvide, slangeagtige ham er spækket med mørkerøde aftegninger, og de gyldne ringe, der samler det lyse hår på hovedet, skinner i skæret fra loftslamperne. Den ser ud, som om den ikke har flyttet sig en millimeter, siden jeg forlod rummet sidst.

Jeg ser bagud. Stjernen, der fulgte mig fra lejren, er forsvundet. Enten står den skjult bag dørene til forhallen, eller også er den gået videre til næste punkt på dagsordenen. Jeg tror mest på det sidste. Alt er strømlinet herinde. Alt har en mening. Og ingen er tilovers. Måske lige bortset fra os?

Spil med. For enhver pris, spil med. Men tænk dig om.

Det var det sidste, JJ sagde til mig, inden vi fik mig tilbage til Stjernerne. Jeg tager en dyb indånding og lader mit ødelagte tøj falde ned på det fejlfri gulv. Kager af mudder tynger mit hår nedad, og mine negle er flossede og hæver op fra fingrenes greb. Én af dem er knækket næsten hele vejen ned.

"Tag dem her på og hold fast dér," siger den anden Stjerne i rummet og rækker mig et par små plastikbriller. Som om vi ikke allerede har været igennem hele den her producere én gang før.

Spil med. For enhver pris, spil med. Men tænk dig om.

Jeg nikker mentalt til JJ i mit hoved og træder op på den forhøjede platform i rummet, placerer de små briller over øjnene og griber fat i baren, der hænger ned fra loftet.

For hvad skal jeg ellers gøre?

Jeg *skal* ind i næste del af Overhøringen. Så lige nu må jeg holde gode miner til slet spil og bare nøjes med at iagttage det hele.

Denne gang er jeg forberedt, da det klare glas skyder ned fra loftet og omfavner mig. Udtryksløst kniber jeg læberne sammen og holder vejret, netop som vand og hvidt skum flyder ned fra oven og masserer mig over hele kroppen.

Sæbe. En luksuriøs opfindelse, der for længst er de færreste forundt her på Jorden. Men på Planeten er alt anderledes. Måske lidt *for* anderledes.

Er I virkelig værd at redde?

Jeg kniber øjnene tættere sammen, da det hvide skum gubber sig op ad halsen på mig og nærmer sig ansigtet. Det var dét, Xyrine sagde.

Hvad betyder dét? Selvfølgelig vil de redde os, hvis vi består. Det er hele idéen med Overhøringen. At teste vores værd – at finde beviset på, at mennesket er omstillingsparat og levedygtigt. Og lykkes det – gennemfører bare én af os med succes – bliver vi frelst fra dette ørkenhelvede, vi har kaldt hjem de sidste mange årtier. Ikke?

"Du kan fortsætte," afbryder Stjernen mine tanker, og glasset suser tilbage, hvor det kom fra. For mine fødder siver de sidste dråber og rester af sæbeskum ned i underlaget, hvor de bliver til ingenting.

Men JJ tror ikke på frelsen. Mor troede ikke på den. Berlin tror ikke på den. Måske skulle jeg bare have gjort det samme.

Jeg fortsætter frem efter Stjernens anvisninger, mens jeg forsøger at tage alle detaljer ind, jagter hvad som helst, der kan være et tegn på noget brugbart. Men da jeg ikke ved, hvad jeg leder efter, er det svært at sortere i alt det hvide.

I mit indre raser kaosset.

Jeg tog fejl. Desperationen blændede mig, og jeg satsede alt.

Da dørene lukkes bag mig, og de tusindvis af små, grønne lamper lyser op, er jeg forberedt. Og efter at have overlevet junglen derude, føles rummet ikke nær så varmt som sidst, jeg var her. Den fugtige hede skyller ind over mig, mens jeg betragter de mange lys. Men de er præcis dét. Lys. Intet mistænkeligt. Intet anderledes. Da de forsvinder, danser grønne prikker for mit blik, og døråbningen til næste afdeling møder mig med en pludselig kulde efter den massive varme. De fine hår på armene rejser sig, og en ufrivillig gysen løber ned langs rygraden.

"Kom kom," skynder den ene af de to Stjerner i næste rum. Tre tentakler vinker mig fremad, mens dens kollega klikker løs på den lille maskine, den står med. Jeg tøver i

døråbningen. Så vidt jeg kan se, er det de samme to Stjerner, der mødte mig sidst. Den sære lampe i grønne og hvide spiraler gjorde mig måske nok *perfekt*, men den gjorde mig også ... Til noget, jeg ikke er sikker på, hvad var.

Forsigtigt træder jeg over dørtrinnet, og som om den kan fornemme min modvilje, suser døren straks i bag mig.

"Det gør ikke ondt," forsikrer Stjernen med de lilla tentakler mig. Et fnys finder uvilkaarligt vej ud gennem næsen på mig. Men der er intet at gøre. Ellers kommer jeg med garanti aldrig videre, dét er jeg i hvert fald ret sikker på.

Med læberne presset sammen, trækker jeg vejret gennem næsen. Denne gang stirrer jeg stift på den arbejdsomme Stjerne, der kører lampen hen over huden på mig. Den prikkende fornemmelse spreder sig over hele kroppen, efterhånden som den lapper mig sammen og fjerner sår og hudafskrabninger. Sårskorper falder til jorden, og huden fremstår sund og stærk.

Hvorfor er det så vigtigt for dem, at vi er perfekte? Og hvorfor er der undtagelser? JJ's ar overlevede jo.

Stjernens hvide øjne er fast rettet mod den lille maskine, hvorpå et display viser en masse mærkelige tegn. Ingen af dem giver mening for mig, som de suser hen over skærmen i ét virvar. Stjernen selv afslører lige så lidt som maskinen, hvis ikke mindre. Ansigtet er udtryksløst, nærmest, som om den keder sig, og den lidt runde krop, der funkler i lyset fra rummets lamper, bevæger sig stort set ikke.

I stedet retter jeg opmærksomheden mod den anden. Hvad den laver, kan jeg ikke helt gennemskue. De lange arme er foldede over et nøgent bryst. Huden er helt tynd og gummiagtig, og hvor den står, siver en let dis ned fra loftet. Jeg følger disen med øjnene, betragter Stjernens glinsende hud, og det går op for mig, at det er damp, der holder den fugtig.

Den kriblende fornemmelse har bredt sig til fødderne, hvorfra den lille lampe stædigt lader sit lys arbejde hen over mig. Der er stadig ingen reaktion fra Stjernen, der arbejder med mig.

Utålmodigt flytter jeg lidt på den ene fod, og Stjernen vælter bagover. Den lille maskines lys forsvinder øjeblikkeligt. Jeg åbner munden, men i det samme presses al luft ud af mig. To faste tentakler lægger sig omkring mit bryst. Mine ben spjætter, da de løftes fra jorden, lige præcis nok til, at jeg ikke kan nå gulvet med tåspidserne.

Jeg gisper åndeløst.

"Det er nødvendigt for processen, at du forholder dig i ro," rasper den bag mig, og jeg nikker automatisk. Taget i mig løsnes nok til, at jeg grådigt kan sluge en mundfuld luft, men tentaklerne bliver, hvor de er, holder mig fast, lige akkurat over gulvet.

"Det ... kildede," hoster jeg og kigger ned på dén med lampen, som stadig ligger væltet omkuld nede på gulvet.

"Jeg er klar igen," siger jeg til den og nikker som bekræftelse. Jeg bider mig i tungen. "Beklager, hvis jeg ramte dig."

De sidste ord smager surt, men jeg sluger modviljen og tvinger mig selv til at slappe af i kroppen. Jeg lader mig hænge i favnen på Stjernen, helt stille, og trækker vejret ind gennem næsen, inden jeg langsomt slipper det ud gennem læberne.

Det føles som uendeligt lang tid, men til sidst nikker dén på gulvet til sin partner, og jeg sænkes tilbage på det hvide gulv. Træk vejret ind. Pust vejret ud. Træk vejret ind. Pust vejret ud. Jeg rører ikke en muskel, og endelig forsvinder tentaklerne også fra mig. Stadig uden at turde bevæge mig, kan jeg ud ad øjenkrogen se Stjernen glide tilbage til væggen. Dens ansigt er udtryksløst, men hvor huden før var glat og næsten blank, er den nu krakeleret og ligner et skattekort af kløfter.

Den er udtørret, tænker jeg og spekulerer uvilkårligt på, om det gør ondt på den. Jeg tør ikke spørge. Jeg har vist allerede gjort mig rigeligt bemærket herinde.

"Vi fortsætter," lyder det nedefra, og mit blik søger dens hvide øjne, der nøje måler og vejer mig. Jeg nikker én gang, helt roligt, men bevæger mig ellers ikke. Jeg holder armene lidt ud fra kroppen og fødderne let spredte, da jeg lader den fortsætte. Men indeni kører mine tanker på højtryk.

Hvad er de så bange for? Og hvorfor?

Stjernerne har aldrig åbent betragtet os som en trussel. Reaktionen på min bevægelse virker helt ude af proportioner. Jeg mener, de har hele det her sted, så mange ukendte maskiner og værktøjer.

Hvad skulle jeg overhovedet kunne gøre?

En rift på min ene læg vokser sammen for øjnene af mig, og mens det grønne lys kører op og ned ad benet, finder huden sammen med sig selv. Den prikkende følelse tager til, da huden gror helt sammen, rødmen mindskes, og kort efter er området fuldstændig fejlfrit.

En tung knude lægger sig i maven på mig, da tanken bundfælder sig.

Hvad skulle jeg overhovedet kunne gøre?

Indtil nu har JJ været dén, der holdt mig i gang. Og nok også i live, hvis jeg skal være ærlig. Jeg hjalp måske nok ham til gengæld, men det var ham, der havde overblikket. Jeg var mere tryk derinde med ham, end jeg er herude med dem.

Da Stjernen atter rejser sig, går det op for mig, at den er næsten et hoved lavere end mig. Dens korte arme må strækkes næsten helt ud for at nå til den sidste del af processen.

Jeg tager en dyb indånding og spænder i hele kroppen. Jeg ved, hvad der venter. Mere, end de aner.

Nu, hvor jeg ved, hvad det er, maskinen gør på dette stadie, mærker jeg det. Det er ikke kun en brændende smerte, lyset efterlader, da det kører hen over mit ansigt. For første gang presser maskinens hårde metal ganske let mod huden. Tårerne strømmer ned ad kinderne på mig, og det føles som at stirre på solen.

Så er det der. Det ekstra pres, det lille skud, jeg ikke bemærkede første gang. Mit øje brænder, min iris føles, som om den skal til at eksplodere. Og jeg ved, JJ har ret.

Implantatet. Det lille kamera, de har brugt til at se alt, hvad jeg så, til at følge med i min gøren og laden.

Og nu er det tilbage.

Det sidste rum, jeg føres ind i, minder mere om et skab. De kridhvide vægge er ikke anderledes end i resten af Planeten, men det nøgne rum er ikke nær så indbydende som det første værelse, jeg fik her.

Hvorfor er der forskel? Hvorfor får vi ikke de samme værelser? Vi er endda færre nu.

"Klæd dig på," beordrer Stjernen, der har fulgt mig herhen. Så lukker den døren efter mig og overlader mig til mit eget selskab. Så meget jeg nu kan være overladt til mig selv, vel vidende, at det lille kamera er tilbage. Hjælper dem

med at overvåge alt, jeg gør. I det mindste har de endnu ikke givet mig øreimplantatet tilbage.

Implantatet fungerer som et lille kamera. Det optager alt gennem dit øje – ser, hvad du ser. Med øresneglen hører de, hvad du hører. Hvis ikke du har bemærket det, har du ikke haft brug for den en eneste gang herinde.

Jeg betragter mine nye, perfekte håndflader uden skrammer, og neglene, der er vokset ud og sidder pænt ned til fingrene, med afrundede, polerede spidser. Min mørke hud strutter af sundhed. Samtlige skader og ar er helet. Objektivt set er jeg ... perfekt. Men nu, hvor jeg ved, hvad jeg ved, ville jeg hellere have min gamle krop tilbage. Dén med arret på min skulder, der var et tydeligt bevis på ét af Berlins raserianfald, efter mor forsvandt. Dén, hvor huden var tør og krakeleret flere steder. Dén, hvor jeg altid følte en svag smerte i den ene læg, hvis jeg landede forkert på benet.

Hvorfor lod de JJ bevare nogle af sine ar?

Mine åndedrag skælver, da jeg trækker vejret og modstår trangene til at græde. Jeg stirrer rundt i det lille værelse. Det er lige så nøgent som jeg selv, og min mørke hud skaber en stærk kontrast til alt det hvide.

Langsomt glider jeg ned på det kølige gulv.

Hvad som helst, der kan redde Berlin. Det var dét, jeg sagde til mig selv. Jeg vil gøre hvad som helst, der kan redde Berlin.

Men ... Kan jeg dét?

Jeg stirrer på den hvide væg over for mig, som om den vil kunne besvare mit udtalte spørgsmål. Men kun stilheden runger mod mig.

Indtil nu har mit mål været at redde Berlin. Alt jeg har gjort, har jeg gjort for ham. Men ... Xyrines ord kan kun tolkes som, at JJ har ret. De er her ikke for at redde os. Spørgsmålet er, hvorfor de så er her?

Hvad går alt det her ud på? spørger jeg lydløst stilheden.
Hvis ikke I vil hjælpe os, hvorfor så teste os?

Jeg gnider håndryggen mod kinden og betragter overrasket de våde dråber, bevægelsen efterlader på min hud. Jeg snøfter og gentager bevægelsen mod den anden kind. Tårerne, der er kommet, uden jeg har registreret det, er salte, da et par enkelte glider over mine nu fugtede læber.

Jeg ville give hvad som helst for at være tilbage hos Berlin.

Jeg virrer med hovedet, så håret danser omkring mig. Så giver jeg mig selv en mental lussing og minder mig selv om, hvorfor jeg er her. Stjernerne har måske nok vist sig at være en fuser, men der må være en måde at redde ham på. Hvis ikke Stjernerne er svaret, så ... Så er JJ det måske. Han er min bedste mulighed, og jeg vil stadig gøre hvad som helst, der kan redde Berlin.

"Så gør det," mumler jeg til tomheden og retter ryggen. For enden af det smalle rum er der en enkelt dør med skinnende håndtag. Da jeg hiver den op, åbenbares et skab

lig dét, der var i mit første værelse her. Men denne gang bryder indholdet med det samme med alt det hvide. Og midt i det hele efterlader det mig med en sær følelse af tryghed. Det her er noget, jeg kender.

Alt, fra undertøjet til det praktiske sæt tøj, er præcis, som sættet i første runde af Overhøringen. Det bløde stof føles friskt og lokkende mellem fingrene, da jeg trækker den grønne bluse over hovedet. De brune bukser smyger sig op over benene og dækkes snart delvist af de brune læderstøvler, der standser halvvejs oppe mod knæet.

Da jeg rækker ud efter jakken, opdager jeg alligevel noget, der er anderledes. I bunden af skabet står en ny, mørkegrøn taske allerede åben og klar. Denne gang må vi åbenbart gerne få den med det samme. Da jeg kigger ned i den, spotter jeg hurtigt en velkendt flaske med låg. I bunden finder jeg hylsteret med den savtakke kniv. Billeder danser for mit indre blik. Billeder, jeg ihærdigt forsøger at skubbe i baggrunden.

En robust hånd, der med et fast greb lægger sig om halsen på mig. Sprængte blodkar, der snor sig som slanger under håndens stramme hud. Smagen af blod, der fylder min gane og truer med at kvæle mig. Lyden af hud mod hud, da min hånd sætter nådestødet ind.

Så erstattes billederne og mindet om den varme kobbersmag af noget andet.

"Flot arbejde," siger han endelig, og jeg kan høre, at han mener det. Midt i min elendighed vælder stoltheden op i mig. Jeg klarede mig selv. Jeg kunne godt. Jeg tog mig endda af ham, plejede ham uden at begå fejl og gøre tingene værre.

"Okay," siger jeg til mig selv, da jeg mærker den første tåre slippe fri fra øjenkrogen. Jeg tager en dyb indånding og fæstner våbnet til bæltet.

Tag dig sammen, skænder jeg på mig selv og forsøger at få følelserne under kontrol.

Men da jeg samler tasken op, ser jeg, at dens placering ikke var det eneste nye. Jeg fisker de sidste to genstande op fra bunden af tasken. Med et suk genkender jeg den ene og putter den lille, hvide snegl i øret. Øjeblikkeligt lyder der et lille *pling*. Så er vi tilbage, hvor vi begyndte. Den sidste genstand, jeg hiver op, må jeg vende og dreje for at tage nærmere i øjesyn. Den er så skrigende gul, at det næsten virker kriminelt midt i de sterile omgivelser og det naturfarvede materiale, resten af mine ejendele består af. Men jeg har absolut ingen anelse om, hvad det er.

Jeg snuser til den, og mit ansigt trækker sig sammen i afsky.

Føj.

Forsøgsvis folder jeg den ud. Den ligner en bluse, men uden ærmer. Det blanke materiale føles sært og tykt, og den stinker langt væk af noget, jeg ikke ved, hvad er. På fronten

har den to brede remme i samme gule farve og en lomme i hver side.

Jeg putter genstanden tilbage i tasken til vandflasken og beslutter mig for at gemme opklaringen til senere. Jeg har ikke tid til at stå her og dvæle. Et blik rundt i rummet bekræfter endnu en gang, at der ikke er andet herinde. Ingen svar. Og ingen rigtig tryghed.

Hvor er du, JJ? tænker jeg og trækker jakken på, inden jeg svinger tasken om på ryggen. Jeg ved, at det er det, han vil have mig til. At holde hovedet højt og fortsætte fremad. Men jeg har aldrig følt mig så alene.

Stille åbner jeg døren ud til gangen. Der er tomt, og forsøgsvis drejer jeg til venstre, men bliver hurtigt mødt af en blindgyde. Selvom stedet her er bygget til at nå hele vejen rundt om sig selv, er der åbenbart passager, hvor det ikke umiddelbart kan lade sig gøre at gå hele runden på én gang.

Jeg skærer en grimasse og vender rundt på hælen. Et skrig sætter sig fast i svælget, og hjertet springer op i halsen på mig.

"Følg med mig," siger Stjernen.

Hvor kom den fra? Gangen var tom for et øjeblik siden, og jeg har ikke hørt en lyd, siden jeg forlod værelset. Hvordan er den dukket op, så lydløst, og ud af det blå?

"Følg med mig," gentager den med metallisk stemme. Jeg husker den fra sidst, jeg var i Planetens yderste led.

Den menneskelignende Stjerne, der fulgte mig på vej til briefing. Mens hjertet lige så langsomt falder til ro igen, følger jeg efter den slanke skikkelse ned ad gangen. Den hvide hud går stort set i ét med omgivelserne omkring os. Som et spøgelse svæver den næsten gennem gangene, lydløs og elegant.

Jeg forsøger at registrere alt omkring mig, men de kliniske omgivelser er bare ... intetsigende. Alle døre er lukkede, og stilheden er næsten øredøvende.

Pulsen hamrer i ørerne på mig, dunker mod lyden af mine skridt.

"Ved du, hvor den anden Stjerne er?" spørger jeg, og min stemme lyder alt for høj oven på stilheden.

"Den anden?"

"Den, der først var her. Grøn hud. Den kom fra L'ah'r." Jeg håber, at jeg udtalte det rigtigt.

Stjernen foran mig standser. Stift, og med hele kroppen på én gang, vender den sig og stirrer på mig uden øjne. Selvom der kun er hud dér, hvor øjnene burde være, føles det alligevel, som om den ser alt, og en ubehagelig rislen breder sig ned over rygraden på mig. Jeg kniber øjeblikkeligt læberne sammen, er klar over, at jeg har sagt for meget.

"Jeg ved ikke, hvad du taler om," svarer den endelig, og jeg har aldrig følt et så misbilligende blik på mig – endda fra et væsen, der ikke burde kunne stirre overhovedet.

Den vender sig atter og glider videre ned ad gangen uden et ord. Med en gysen følger jeg trop, forholder mig tavs under resten af turen.

Vi når ud til området, der oprindeligt bød mig velkommen. Mellem de farverige og stadig ukendte planter genkender jeg den sølvblå farve. Xyhiimerne står ranke med smalle, grønne stilke og svajer let mellem alt det grønne, røde og gule. Jeg skæver op til Stjernen foran mig og modstår trangten til at række hånden ud og røre ved blomsterne.

Vi går gennem hallen til den modsatte side, hvor store dobbeltdøre glider til side foran os. Det første, der slår mig, er larmen. Lydene bølger mod mig, og det tager mig nogle sekunder at registrere, at det er stemmer.

Jeg blinker og finder overblikket. Lyden af de fremmede stemmer er i virkeligheden ikke så høj, men virker blot sådan efter den massive stilhed i gangene.

En hurtig opgørelse siger mig, at vi er 46 mennesker herinde. Umiddelbart er der ingen af dem, jeg kan genkende, men jeg kan tage fejl. Vores ens påklædning får det næsten til at snurre for mit blik, da jeg betragter de forskellige skikkelser, der alle virker mærkeligt fremmedartede.

Hvor kommer de alle sammen fra? spekulerer jeg, men spørger ikke højt. Det er tydeligt, de ikke kan lide spørgsmål.

"Ernær dig grundigt. Det vil gøre dig godt," siger Stjernen. Med en hvid hånd vinker den mig indenfor, men følger ikke efter.

I samme øjeblik jeg træder gennem dørene, kan jeg høre den svage susen bag mig. Da jeg vender mig, er jeg ladet tilbage i rummet uden Stjernens selskab.

Det aflange rum foran mig er stort, men lige så klinisk som resten af stedet. Mellem de hvide vægge står to rækker med otte borde på hver side og en bred gang i midten. Langs hvert bord er opsat bænke på begge sider, men langt fra alle er udfyldt.

De fleste mennesker sidder bøjet over bordene med fyldte bakker foran sig. Kun enkelte er på vej gennem rummet med en hvid bakke. Da jeg forsigtigt træder nærmere og fortsætter ned mellem rækkerne, vurderer jeg de forskellige tallerkener og skåle. Enkelte af dem kender jeg. De sære, lyse slanger med den røde sovs dækker flere af dem. Kopperne med dét, Stjernerne kaldte for chokolade, står også foran flere af deltagerne.

"Det er godt," siger en kvinde til manden over for sig, da hun med en let smasken sænker koppen. Begge hænder er fast knuget om den, da den uden en lyd rammer bordpladen. Manden nikker bare og mumler noget, jeg ikke kan høre.

Duften fra den tykke, orange suppe møder mig, da jeg passerer et bord, hvor en pige, kun lidt ældre end mig, sidder foroverbøjet. Hun kigger op, da jeg går forbi. De lyse øjne stirrer tomt på mig, som om jeg ikke eksisterer. Ansigtet

er udtryksløst, og da hun atter sænker blikket mod suppen, virker bevægelserne kunstige og øvede. Næsten, som om hun forsøger for hårdt.

En rislen farer gennem mig, men jakken dækker for de små hår, der har rejst sig på mine arme.

"Spis, mens du kan."

Den lyse stemme river mig væk fra pigens uhyggelige blik. En ung mand sidder længere henne, ved et bord sammen med to andre. Den ene er ved at tage plads, og et glas med en klar væske tipper faretruende, da han placerer sin bakke på bordet. Først, da bakken står perfekt, med et par centimeter ud til kanten af bordet, og glasset overlevede, sætter ejermanden sig. Ryggen er ret, benet bøjet i en perfekt 90 graders vinkel, da han løfter det op og skræver hen over bænken.

Mine bryn trækker sig sammen, da jeg kigger rundt og iagttager det hele nærmere. Ved det første bord, jeg gik forbi, sidder fire mænd i varierende alder. Den enes hår er samlet i en tyk hestehale, der flyder ned ad ryggen på ham. Herfra kan jeg ikke se, hvad han spiser, men jeg kan se musklerne i ryggen og skuldrene, der arbejder næsten som tandhjul. Upåklagelige og perfekte.

For perfekte.

En knugende følelse får min mave til at gøre oprør, men jeg kan ikke sætte ord på, hvad det er, der for alvor skiller

sig ud. Næsten alle er optaget af at spise, kun afbrudt af lavmælt snak, der umiddelbart ikke lader til at have den store substans, og kun drejer sig om forplejningen.

Mad inhaleres næsten, og jeg forstår dem godt. Duften, der kommer fra den lange disk for enden af rummet, er næsten uimodståelig. Ingen af os ved, hvornår vi igen får noget at spise – og i så fald *hvad*.

Med JJ's hjælp har jeg trods alt fået føde med jævne mellemrum. Nogle af de andre herinde ... Måske har de ikke været nær så heldige. Det vil være klogt at tanke op. At fylde depoterne, og måske endda taskerne, med alt, hvad vi kan.

Men hvor kommer de fra? spekulerer jeg igen. Er det dem, der har overlevet på de andre Planeter?

Tøvende fortsætter jeg ned for enden af rummet. Den hvide disk er umiddelbart tom, men indbygget i den sidder adskillige små skærme, der ligner dén, jeg fik på værelset den første nat her. Da jeg nærmer mig, lyser de alle op og giver mig et væld af muligheder for at bestille præcis, hvad jeg ønsker. Tilfældigt lader jeg fingrene glide hen over én af de små skærme og bestiller uden at ænse, hvad jeg trykker på. Kort efter skyder en låge i midten af disken op og serverer en bakke med rygende varme måltider for mig. Jeg tager den automatisk og tøver.

Jeg lovede JJ at opføre mig så naturligt som muligt. Det var aftalen. Lade som ingenting, men bemærke alt, jeg kan.

Tænke mig om. Forsøge at finde så mange svar som muligt og komme tilbage ind i Overhøringen. Men lige nu føles det, som om jeg kun har spørgsmål. Og de hober sig op, flere og flere.

Jeg finder dig. Vent og se. Jeg finder dig.

Jeg stirrer ned på indholdet af bakken og spekulerer på, om det virkelig var dét, jeg trykkede på, på skærmen. Det var det jo nok. En stor skål er fyldt næsten til randen med den tyktflydende suppe, der dufter tillokkende. Små stykker af grøntsager og kød flyder i overfladen, og jeg kan næsten allerede smage dens krydrede aroma.

Du har bare at finde mig! tænker jeg. Jeg ved stadig ikke, hvordan han planlægger at klare sig derinde, men hvis nogen skulle kunne det, må det være ham. Men ... Han kan da umuligt skjule sig, imens de gør klar til anden runde. *Kan han?*

En mindre tallerken indeholder en masse hvide korn, vendt i en grøn sovs af en art. Lyse stykker af noget, der må være kød, bryder sovsen sammen med flere farverige grøntsager.

I den brede, lave kop nær min højre tommelfinger er der begyndt at komme skind på den varme chokolade. Væsken i glasset ved siden af er derimod tydeligvis kold, og ligesom de sære hvide korn med kød og grøntsager, er den ny. Jeg sænker hovedet lidt og snuser ind. Mit ansigt trækker sig

sammen, og et nys breder sig til hele kroppen og får væsken på bakken til at skvulpe. Hvad det end er, bryder jeg mig ikke om det. Det nærmest syder og lugter kunstigt. Godt, det kun er et lille glas af den brune væske.

Hvad ville JJ gøre? Jeg kan ikke bare stå her og blomstre med bakken til evig tid. Og det ville være en fordel at samle kræfter til næste runde. Men ... Alt i mig stritter. Midt i forvirringen, alle mine spørgsmål og følelsen af ensomhed, er der noget i mig, der skrider, at jeg skal tænke mig om. At det her ikke er ... rigtigt.

"Pigebarn!" En hæs stemme river mig ud af mine betragtninger og tilbage til virkeligheden. Jeg kigger op. Ved bordet nærmest, hvor jeg står, sidder han.

"Sæt dig," beordrer han og løfter benet, så foden rammer bænken på den modsatte side af bordet. Den høje krop næsten tårner sig op, og det går op for mig, at han er én af de få herinde, der ikke sidder sammensunket over maden. Det ligner faktisk snarere, at han dårligt har rørt serveringerne på sin bakke. I hvert fald ikke dét af den, jeg kan se, for hans taske, der ligger henkastet på midten af bordet, skjuler halvdelen af bakken.

Tøvende nærmer jeg mig, betragter ham med let sammenknebne øjne.

"Du kæmpede godt," erkender han, da jeg når bordet. Jeg kommenterer ikke på udsagnet eller gengælder rosen.

Hans skaldede isse nærmest skinner i skæret fra de lange lamper i loftet. De mørke øjne betragter mig interesseret. Jeg genkender den gyldne glød i det ene og ved, at den afspejler mit eget.

De ser alt, hører alt.

"Kom nu, tøs. Spis, mens du kan," siger han, som om vi ikke for få dage siden var ved at slå hinanden ihjel derinde. Som om han ikke hånede mig, forsøgte at gøre det af med både mig og JJ sammen med sine lede kumpaner.

Var de også Alfaer? Eller kun ham?

"Serøst?" spørger jeg og trækker tiden ud. Vi er måske ikke længere i junglen, men jeg har stadig lyst til at spytte efter ham. Røvhul! Han er Alfaen, der på torvet bemærkede, at jeg stirrede på de mange lig. Og han overfaldt mig og JJ derinde. Han overfaldt en anden Alfa.

Er det normalt? tænker jeg. Mit had mod dem har altid overskygget trangen til at vide mere om dem.

"Du har da ikke tænkt dig at bære nag, vel? Jeg testede dig jo bare." Han blinker til mig. Smilet spiller svagt om læberne.

"Hvad laver du overhovedet herinde?" siger jeg endelig.

"Hvad? Tror du ikke også, jeg har én, jeg elsker? Én, jeg vil gøre alt for?"

Jeg fnyser. Det har jeg umiddelbart svært ved at tro på.

"Du er hård, tøs. Vi bør arbejde sammen. To er stærkere end én, og alt det dér," kommenterer han og vifter med hånden.

"Hvad er der blevet af dine andre venner?" spørger jeg i stedet.

"De var ikke stærke nok."

Fuld af skepsis og dårlige anelser tager jeg plads over for ham. Svinger benet ind over bænken og skubber mig på plads med bakken foran mig. Så kopierer jeg ham og kaster min egen taske op mellem os. Det føles som et ekstra værn mod det årvågne, mørke blik, han sender mig. Føles godt.

"Vi blev vist ikke formelt præsenteret. Dit navn?"

"Grace," fortæller jeg ham modvilligt og måler ham oppefra og ned. Det kan godt være, han er en Alfa og tilsyneladende kender JJ, men han er stadig myrekrybsfremkaldende.

Og hvorfor angreb han os? Som Alfa burde han hjælpe JJ. Eller i det mindste ignorere ham.

"Ty," siger han og rækker hånden frem. Jeg stivner og stirre på ham.

Tys opgave har været at fjerne flest mulige forhindringer.

Det her var fyren, JJ snakkede om. Modvilligt og tøvende rækker jeg ud og trykker hans hånd. Nu giver det slet ikke mening.

Når næste etape sættes ind, får vi brug for ham.

"Har de også repareret dig? Lad mig se!" Og før jeg når at protestere, har han grebet begge mine hænder i sine, vender og drejer dem vurderende. Han fløjter imponeret og sænker vores hænder mod bordpladen. Så kigger han op og holder mit blik fast.

Hvis vi har brug for ham ... Hvorfor overfaldt han så sin makker?

"Imponerende arbejde," siger han, men det er ikke ordene, jeg bider mærke i. Det er dét, der foregår på bordet. Hans fingre danser hen over den bløde hud i mine håndflader.

"Jeg håber, de også fikser os, når vi overlever. Det ville være noget federe at komme hjem igen og være helet, synes du ikke?"

Jeg nikker og følger i tankerne hans fingres dans. De bogstaver, de former.

Spil.

Han stryger mig over håndfladen med hele hånden.

"Måske de også gør vores familie pæne?" siger jeg, og ordene lyder både kunstige og utroværdige i mine egne ører. "Når de redder dem, mener jeg," tilføjer jeg og sluger galden, der stiger op.

Med.

"Det ville være fedt," bifalder han og nikker til mig.

Spil med.

Det besvarer ikke mine spørgsmål omkring hans opførsel. Men nu ved jeg, hvem han er. Og jeg ved, at JJ stoler på ham. At JJ vil have ham med videre. Jeg sluger modviljen og nikker til ham.

"Har du smagt på det?" spørger jeg og nikker mod hans bakke. Han ryster på hovedet.

"Ikke endnu. Det er svært at vælge, hvor man skal begynde. Ikke sandt?" Hans fingre danser igen, arbejder mod hans ord.

Kig.

Jeg nikker atter og fremtvinger et svagt smil, der kolliderer med virvaret i mit indre.

Ikke.

"Det hele dufter så godt," siger jeg. "Den her suppe var vild." Jeg peger med min frie hånd uden at bryde øjenkontakten. Kroppen er i oprør. Men vil jeg have en chance, må jeg gøre som JJ. Som Ty, hvor lidt jeg end vil indrømme det. Jeg må spille med.

Ned.

"Min favorit er dem her," siger han og løfter et par af de hvide slanger med fingrene, så de kommer op i øjenhøjde. "Jeg ved ikke, hvad de er, men når vi bliver reddet, kommer jeg så meget til at leve af dem."

OK, skriver jeg tilbage i hans hånd, mens jeg ler højt ad hans kommentar, fordi det virker som en passende reaktion i en helt normal samtale.

Spis.

"Jeg tror mere, jeg er til suppen," siger jeg højt.

Drik.

"Eller den her," siger jeg og løfter koppen med den varme væske mod ham. Han smiler og løfter sit eget glas, klinker kanten mod min kop.

Ikke.

Jeg vil gerne spørge ham hvorfor, men det bliver for indviklet sådan her. Og selvom jeg ikke stoler mere på fyren her, end jeg gør på en skide Overløber, så knuger min mave sig sammen i vished. At mine egne instinkter fra dét sekund, jeg trådte ind i spisesalen, har forsøgt at fortælle mig det samme.

Hvad det end er, der foregår her, er det nu, jeg skal gøre, som JJ sagde. Tænke mig om. Være klog. Og Ty er vist en del af svaret.

"Skal vi gå i krig?" siger jeg højt og nikker til ham. Smiler igen. For jeg ved, at vi ikke kan slippe af sted med ikke at spise noget. Det vil de opdage med det samme, og jeg har på fornemmelsen, at det ikke vil være velanset. Spørgsmål og uvilje til at adlyde giver ikke bedre chancer for at overleve.

Så spørgsmålet er, hvordan vi narrer dem?

En metallisk larm runger gennem salen, og vi vender os begge mod gerningsstedet. Pigen, der betragtede mig, da jeg kom ind, står midt på gulvet og stirrer ned på rodet. Den hvide metalbakke med servicet på er spredt ud over det hele. Orange suppepletter er stænket ud over gulvet som en oprørsregndans.

Tin fingre er tilbage i min håndflade.

Tasken.

Han vender sig atter mod mig, og jeg fikserer opmærksomheden på hans ansigt. De mørke øjne betragter mig over en smal næse, der, selv efter Stjernernes arbejde, ser ud til at have været brækket en hel del gange. Han er højere end JJ, men mangler musklerne. I stedet virker han mere adræt, med stærke, senede arme under T-shirten. Jakken er henkastet smidt ved siden af tasken.

"Jeg spurgte, om jeg måtte fylde den her," siger han og hiver sin drikkeflaske op af taskens dyb. "Svaret var nej." Han ruller med øjnene, men trækker så på skuldrene og kaster den tilbage i dybet. Han lyner ikke efter sig. Og jeg forstår. Usikker på, hvordan jeg skal bære mig ad, forstår jeg, at tasken er svaret på, hvordan vi kommer gennem middagen. Hvis ikke vi kan spise det, må vi skaffe det af vejen.

Jeg stirrer ned på de fire forskellige tallerkener og skåle. Det er måske ikke så slemt. Lidt ulækkert, hvis jeg skal

forsøge at skjule det i tasken, men det kan lade sig gøre. Men hvad med væsken?

"Kender du nogle af dem?" spørger jeg og nikker ud med de andre borde. Han følger mit blik, og så lydløst jeg kan, åbner jeg min egen taske.

"Nej," svarer han og kigger rundt. "Men jeg var heller ikke rigtig en håndspiller. Sådan for alvor."

Det kommenterer jeg ikke på.

Han kigger tilbage på mig.

"Nå, lad os æde."

Jeg betragter ham, da han uden tøven dykker ned i serveringerne uden så meget som at kigge på dem. I stedet kigger han alle andre steder hen. På mig. På væggen bag mig. En enkelt gang vender han sig bagud, da et par af de andre deltagere rejser sig, og bænke skramler mod gulvet.

Så går det op for mig, hvordan han gør. Ved at sænke overkroppen nok til, at kæben er skjult bag tasken, kreerer han det perfekte dække. Han kigger aldrig ned, for det ville røbe, at maden ikke når ind over læberne, men i stedet ned i tasken. Bestikkets skramlen mod tallerkener og skåle røber, at han rører det hele, og taskens værn skjuler handlingen for både mig og de andre.

Den hånd, der ikke er optaget af at holde skeen, befinder sig stadig fladt på bordpladen.

Jeg bøjer mig langsomt ind over bakken, sørger for, at min hage er skjult bag taskens dække.

Så, skriver jeg i hans håndflade og griber om bestikket med den anden hånd.

Mange.

Den første skefuld havner i tasken.

Lever.

Endnu en skefuld følger efter. Han lader mig fortsætte med maden uden at reagere. Som om han vil lade mig nyde det hele.

"Har du prøvet det her?" spørger han og løfter sit glas, der indeholder en klar udgave af væsken i mit. Jeg ryster på hovedet.

"Nej, det er nyt."

"Prøv," siger han og bøjer sig yderligere. Vi ligner primitive livsformer, der kaster mad i hovedet. Mor ville været sprunget i luften, hvis hun så mig nu. Ikke kun over mit helt klare regelbrud om aldrig at tage til Stjernerne, men i særdeleshed over mine dårlige bordmanerer. Men jeg er ved at få taget på det. Og uden at bryde hans blik, løfter jeg mit eget glas. Halvdelen af indholdet ender straks i tasken.

Andre.

Det giver et lille gib i mig, og jeg sætter hurtigt glasset fra mig.

"Godt," siger jeg som en form for anerkendelse af væsken.

Planeter.

Jeg kigger rundt, mens jeg fortsætter med at skovle mad i tasken. Over for mig er Ty blevet færdig med sin bakke.

Suppepiggen er forsvundet, uden jeg bemærkede det. Det samme er rodet på gulvet. Flere andre har også forladt salen.

Jeg tæller hurtigt efter. 12 tilbage herinde, inklusive mig og Ty.

Så de mange fremmede er fra andre Planeter. De har overlevet deres egne Overhøringer, men er nu samlet her.

Men hvorfor har de flyttet de overlevende deltagere fra de andre Planeter hertil? Og hvordan?

Med 10 planeter i alt, spredt ud over den stadig beboelige del af jordkloden, giver det ingen mening at samle os. Vi var jo allerede adskilt og i gang med Overhøringen.

Og hvad gør maden ved os?

Mit hoved snurrer af de mange spørgsmål, og jeg gnider mig frustreret i tindingen. Der er så mange ting, der ikke giver mening. Hvis ingen har overlevet første Overhøring indtil nu, hvordan kan så mange så have overlevet denne gang? Et lykketræf? Eller ...

Min mavefornemmelse siger mig, at det ikke er det rigtige svar. At der er en helt anden mulighed, som jeg endnu ikke har afdækket. Men det største spørgsmål er stadig *hvorfor?*

"Tid til at sove," siger han pludselig og skubber bænken tilbage, så den skurrer højlydt mod gulvet. Han kigger på mig. Det gyldne skær glimter i lyset fra loftet.

Hvordan kan han tænke på at sove?

Jeg betragter ham, da han rejser sig op med samme elegance som én, der har en kæp i ryggen. Længere henne ekkoer en bæk, da en ældre dame kommer på benene med stive bevægelser. Uden at se sig omkring, sætter hun kurs mod et andet sæt dobbeltdøre i den ene sidevæg. Skridtene er slæbende, langsommelige.

Jeg følger efter Ty. Skubber bænken tilbage, men i stedet for bare at svinge benene over den, møver jeg mig vej ud mellem bordet og bænken. Jeg føler mig sært dum, da jeg slæber tasken hen ad bordet og diskret lukker den, uden at se mig tilbage.

Tavs følger jeg efter hans stive ryg foran mig, slæber fødderne lidt mere, end jeg plejer. Alt i mig skriger, at jeg afslører min egen færden, at jeg skal være diskret og falde i ét med omgivelserne.

Som om det kunne lade sig gøre herinde.

Jeg kigger rundt, vel vidende, at Stjernerne følger med og ser det samme, som jeg gør. Men de kan i det mindste ikke høre mine tanker, og dét må være nok for lige nu. Jeg bider mærke i de mindste ting, jeg kan finde. Som den lille

pige i hjørnet, der umuligt kan være meget ældre end de tilladte 10 år. Tårerne strømmer ned ad kinderne på hende, og bordpladen foran hende er tom.

En skarp smerte strammer om mit håndled. Jeg stivner og vender blikket bort fra pigen. Foran mig er Ty stille. Uden at kigge ned ved jeg, at det er hans greb, der er skyld i smerten. Han kigger ikke på mig, og efter det ganske korte ophold fortsætter han fremad. Tvinger mig til at følge med.

I det samme lyder en susen fra en dør et sted, og jeg hører et skingert skrig fra salen, da jeg modvilligt følger efter ham, modstår trangene til at kigge tilbage mod den lille pige.

Jeg er ret sikker på, at skriget kom fra hende.

Grebet om mit håndled slækkes, og jeg mærker to fingre banke mig to gange i håndfladen. Jeg er ikke sikker på, hvad det betyder, men en instinktiv fornemmelse siger mig, at to priks er en form for bekræftelse.

De store døre åbner sig ind til en bred gang. Langs hele den ene side er en nøgen, hvid væg, men langs den anden er fem døre. De tre af dem er lukkede, og et lille vindue i hver af dem afslører intet andet end mørke. Fra de sidste to døre strømmer et ganske sparsomt lys.

Jeg kigger kortvarigt ind ad den første døråbning. Det smalle rum er sparsomt møbleret. Indbyggede køjer giver plads til seks sovepladser i hver side af rummet. De otte af

dem er allerede taget i brug, men de sidste fire står tomme. To længst væk fra døren og de to midterste køjer. Én oppe og én nede.

Ty fortsætter, og jeg følger efter. I det sidste rum på gangen er alle køjer ledige. Det hvide betræk på hver madras er nystroget og lige så pletfrit og klinisk som alt andet herinde. Det eneste andet sengetøj er en pude og et tyndt tæppe.

Hvad han end vurderer efter, lader rummet til at gøre Ty tilfreds, for han træder ind og indtager den underste, højre køje, tættest på døren. Tasken smider han, med lynlåsen ind mod væggen, ved siden af hovedpuden. Instinktivt kopierer jeg hans handling uden at vide, hvorfor han handler, som han gør.

Jeg er stadig ikke sikker på, om jeg reelt bør stole på ham. Og jeg bryder mig i hvert fald slet ikke om ham, efter han overfaldt os derinde. Men JJ gør. Og lige nu er det nødt til at være godt nok for mig.